

Fagyban, esti fények

Jégtáblák horzsolják a partot,
kék bokrok vérző gyökerét,
remeg a föld, remeg a hínár,
s nyugodt - már átfagyott az ég.
A fellegekről véres nyálka:
alkonypír lóg - anyám köhög.
Siet, nem néz a rongyplakátra
a - dacból - rosszulöltözött.

Már híddá lett az árny s a fémen
nehéz álomban nyúlik el.
Halk lépteink a semmiségen
kibuggyant csillag fogja fel.
A Fény öregszik - hirdetések
kövér betűiből világol
a sima falra s száraz arcán
vad ráncokat pirosra mázol.

Egy részeg munkást támogatnak,
ketten fogják, pedig magától
vigyázva lép - hazatalál-e
a fűtött hierarchiából?
Árnyuk a sápadt kirakatra
esőzve zöld redőkbe szépül,
s a falon - csövekből kirakva -
egy színes nő ül tiszta fényből.

Lehullt a hó - hát dunyhabúzból
szorong a város reggel óta.
Vékony cipőd sután topogva
lucok kutacskát vág a hóba.
Tömör ködökben nem melegsünk,
mint fenn a csillag - tested árnya
a falra festett nők cipőit
selyempapírba bugyolálja.

Az üzlet várja, hogy belépünk,
s gyanútlan, bár dühödten állok.
Továbbmegyünk s még visszanéznek
az árak és a próbababuk.
A Megváltás merev fenyőkről
a villákból arcunkba bámul...

S a mindenségbe néz a város
s töpreng a kocsmák ablakából.

1969. január / WM KGY 2015.33.1. / Bölcsész, 1970 / 4

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)